

Hemvännen.

N:o 9.

Lördagen den 12 Mars.

1892.

Den här nummer af "Hemvännen" har 6 sidor.

Visdomens källa.

Af Signe Elia

(Forts.).

Feberaktig var Carls gång, i det han snabbt skyndade framåt, blossande hans kinder. Bekymmer fylle hans själ, hans onda samvete plågade honom. Ty, så länge människam ej är förstöckad, ropar den i hennes inre döda anden sin hotande stamma vid hvarje tillfälle, då hon syndar.

"Hvad måste de tänkt, när jag drog så länge?" talade Carl för sig själf. "Det har aldrig ännu skett... om de blefve minniglösa... yppade allt... bah, det vix de ej... men jag måste skynda."

Och han ökade sin hastighet.

Upphörligt återwände hans tankar till barnen och gossen.

"Den blicken!... Hvad betydde den?"

... Hotar han mig? ... det var en mystisk belägenhet... han såg gripent plågad ut... att han skulle bli innebränd!"

Och samvetet hviskade:

"Det var ett straff... en varnagel för oss andra... du är för orätt väg."

Men den onda anden nedstygade denna varnande röst:

"Straff... hvem skulle straffa?... Gud?... ja... finns det någon Gud?... han existerar i dumbornas hjärnor... så prästär ju också vår lärare i naturhistoria... och han måtte väl veta, som är så lärd... Nej, fort framåt!"

Carl hade emellertid kommit ett långt stycke in på vägen. Stadens område var slut, boningshus sågos ej mera på sidorna, skog och ängar omstötte vägen.

Solen höll på att gå ned. Dess svarta stjärnor rodnade stadens toppar. Snart sänkte sig skymningens täckelse ned öfver jorden.

Carl såg på klockan. Hans ur var litet och af guld; på dess boett var graverad en adlig krona och därunder bokstäferna C. S.

Carl brukade allti^{da}, då han såg på klockan, njuta af dess anblick. Denna gång tänkte han ej ens därpå, utan fryskte strad på fjädern, hvarvid boetten flög upp.

"20 minuter öfver sex!" mumlade han, i det han åter instoppade uret i dess ficka. "Tjugo minuter öfver sex! Det vill säga: en timme för sent. Använda den Adolf, som just i dag skulle komma... hade ej eldsvadan varit, så hade jag väl aldrig blifvit qvitt honom... men den Erik och hans ögon!... ha, jag ser dem alldeles framför mig, stirrande, ho... men hvarest skulle han koma... Bah, han är väl död snart, hoppas jag, så blir man honom fri... men kvar i all världen är jag nu?"

Carl hade vandrat framåt i sina pen-
sler utan att gifva ^{akt} på världen omkring sig.

Nu kom han plötsligt att höja hufvudet och märkte att han gått för långt.

Han vände om.

"Lyckligtvis har jag nu ej gått mycket förbi porten... nej, se här är den

ji!"

Vägen passerade på detta ställe igenom en skog. I den gärdsgård, som Carl hade till höger, fanns en port, hvilken Carl öppnade och stängde igen efter sig.

Därpå försvann han mellan Trudens skuggor.

"Hallo! Carl, vänta!" ropade i det samma ^{ömydligt} hört från landsvägen.

Den tillropade skyndade hastigt ut ur skogen till gärdsgårdsporten.

"Hvar har du varit, Johan? frågade han, medan en trettonårig gosse klef öfver gårdet. Han fann det synbarligen under sin värdighet att gå igenom porten.

"Ändtilligen har jag då hittat dig, Carl! ^{Sprungit har jag så lätt jag är fört!} ropade den nykomne. Och hans utseende motsade ej orden. Kläderna voro nedammade, kinderna blossande, andehemtningen hastig.

"Hvar har du då varit? upprepade Carl, medan de sidda vid sida intågde i skogen.

"Ute för att söka dig! Du kan tänka dig, huru ovilja vi blefvo, då du ej syntes till kl. 6 - och dock hade du eukom sammankallat oss. Vi väntade med ståtighet på att du skulle komma - nej, klockan blef

Sei, men ingen var anförare synes till.
skänne han skulle blifvit spik? tänk
te vi. Men det var ej troligt, ty Robert
påstod, att han sett dig på förmiddagen.

Nå, hufvudsaken är, att vi blefvo o-
tåliga och menade, att du kanske...

- Inte alls skulle komma du? af-
bröt Carl en smula häfligt.

- Inte just det ...

- Vet ni icke, att jag alltid kom-
mer, om jag kan kan?

- Ja, ja ... det var just det vi me-
nade, skrattade Johan skämsket.

- Nå?

- Nå! Du besloto Robert och
Melander ...

- Du är odärlig med dina namn!
Kan du låra dig ...

- Förlat, jag kommer icke ihåg ...
För resten vet du ju nog, hvem jag me-
nar, men jag kallar en alltid vid hans
rätta namn.

- Nå, låt vara!

- Jo, Rob och det, efter du så vitt
ha det, de tyckte du, att det vore
lärt, att någon skickades ut för att
spana efter "dum", och jag blef vald
lärt till och så har jag sprungit omkring
... Håll du, det är ju en ryktig elds-
vinda.

- Är du där också, de?

- Ja visst.

- Nå, hvor såg du mig?

- Jag satt på ett tak, och du märkte
jag, hur du just vek in ditt på vägen.

... jag skyndade genast efter ... He, det
var hemskt! säg du Erik, hur kan
du brända?

- Tala ej där om!

- Det var ryktigt!

Gossarna gingo tygta en stund.

Den liflige lille Johan kunde dock
ej länge tija.

- Hvad det blifvit mörkt! ut-
brast han, tittande uppåt mellan Trändens
Toppar. - Hvad må klockan kan vara?

- Fem minuter öfver half sju, sa-
rade Carl, i det han såg på sitt ur. -

Nå, nu äro vi också framme.

De båda gossarna hade antändt till
ett bärigt ställe inne i skogen, där trä-
den stodo glesare. Ett stycke framför
dem höjde sig en mossbevunden, hög klip-
pa. Framför denna stod ett väldigt block
och där bredvid en hög furu. Hela platsen
var öfversädd af limgrodder, raskor
och buskar. Allt var tyst och öde.

Carl framtog en liten pipa och kvisslade.
Liksom genom ett fylleri framträdde en
herron bakifrån stenblocket. (Forts.).

Den rykande lampen. Bilder af A. S.

1.

2.

3.

4.

- 1. Jag tror lampan röker.
- 2. Han måste skafva ned vecken. Han mätte den väl bli bra!
- 3. Den f- de lampan! Den bröker ju ännu!

- 4. Millioner tunnus tusan i den sakom-menskede lampan! Man kan ju ta sig döden här i öret!
- 5. Nej, jag uttharar inte längre! Men den onde la i den skaf-pet!

Ett "halft sakrament."

Öfvers. af den italienska flygskriften, "Un mezzo sacramento di Ignos Eha." Tuss. af. A. S. T.

Ett halft sakrament! Hvem har någon gång hört något dylikt? Ett sakrament delat i två! Och likväl förhåller saken sig så. Den katolska kyrkans påfver och koncilier hafva splittrat i tvänne delar den helige nattvardens sakrament, som våra Förälsare stiftade samma natt, dan blef förråd, och ända sedan konciliets i Kostnitz, tidet hafva de gifvit åt folket blott hälften däraf. De hafva nämligen sagt åt folket, att det borde nöja sig med blott ~~hälften~~ brödet, ty vinet — det vilja presterna förbehålla sig.

Men har ej Kristus, då han grundlade sakramentet, väckt lärjaren åt alla dem, hvilka mottagit brödet? Jo visst, Kristus har gjort så och det berättar oss Matheus, Marcus, Lucas och Paulus. Dessa säga oss, att han tog kalken och gaf den åt dem, och Matheus tillägger, att han därvid yttrade: "Dricken haf af, Talle." Ingen lärjunge bör ohörsamma denna befällning. Man påstår till och med, att Kristus fömit sett det, som konciliets i Kostnitz skulle komma att göra, och därför med afstigt sagt: "Dricken där af alla." Rom kunde med större skäl neka de Frognur Nöjningen af

sakramentets andra hälft, brödet. Andä se-
 dan befallningen att taga kalken är därtill
 hvar och en berättigad; „ly detta är mitt blod,
 det nya förbundets blod, hvilket utgjutet är
 för mängon för hans synders förlåtelse.“ De
 romerska katolikerna påstå, att alla de, som
 David voro närvarande, voro andeliga, och att
 därför kalkens gifande åt dem ej är ett skäl,
 hvarför dett äfven borde tilldelas lekmanen.
 Men om man äfven antager, att apostlarna
 voro andliga, så vore det dock intressant att
 få veta, om den rätt, som tillåter dem att dri-
 cka kalken, sike höra andra till än de
 andliga. Blef Kristi blod utgjutet blott
 för prästerna? Blef det ej utgjutet för alla?
 Och om detta är orsaken, hvarför man får
 dricka kalken, så böra ju uppenbarligen
 alla de ha rätt därtill, för hvilka Kristi
 blod blef utgjutet. Jag protesterar emot
 det monopol, som kyrkan gjort sig af vä-
 sigelsens kalk. Det för mängas återlösnings
 utgjutna blodets behöfves tillkommen omig
 lika så väl som någon prest. Kristus har
 ej dött endast för deus's söner.

Jag Kristus har stadfastet sakramentets
 båda beståndsdelar. Den romerska kyrkan
 känner det; den känner väl till att den
 först kyrkan gaf det på så sätt; och likväl
 befaller den, att folket skall erhålla blott brö-
 det, hvarmot Kristus och de primitiva kyrkan
 (Forts.).

Till nytta och nöje.

I. des songes.

Traduction du suédois par Signor Eli.

L'empereur Charles V s'égarant un jour dans un
 bois et après être arrivé à une maison il y en-
 tra pour se rafraîchir. Quatre hommes s'y trou-
 vèrent, qui faisaient semblant de dormir. Un d'eux
 s'éleva, s'approcha de l'empereur et lui dit, qu'il
 avait songé, qu'il devait prendre de lui sa mon-
 tre, et il la prit. Puis un autre s'éleva et lui
 dit, qu'il avait songé, que son surtout lui accommo-
 derait fort bien, et il le prit. Le troisième lui pri-
 va de sa bourse. Enfin, le quatrième vint et lui dit:
 „J'espère, que vous ne serez pas fâché, si je vous fouille,
 et en le faisant il s'aperçut autour du cou de l'em-
 pereur une chaîne d'or, à laquelle était attaché un
 siffle, qu'il voulait lui voler. — Mais l'empereur
 lui dit: „Non, mon ami, avant de me priver de ce
 bijou vous devez faire la connaissance de
 sa vertu.“ Après avoir dit cela, il siffla. Ses gens,
 qui le cherchaient, se hâtèrent vers la maison et
 furent frappés d'étonnement de trouver sa Maje-
 sté dans un tel état. Mais l'empereur dit, se voyant
 aut hors de danger: „Voici des hommes qui ont songé
 tout ce qu'ils voulaient. A mon tour, je veux son-
 ger maintenant;“ et après avoir réfléchi quelques
 moments, il dit: „J'ai songé que vous tous les quatre
 mériteriez d'être pendus.“ Et cela fut exécuté de-
 vant la maison, aussitôt qu'il fut dit.

Svarjehanda foreteelser i naturen

10. Konstrika urværk.

(Forts.)

Ibland serens, Jakob Brots, kunstværk, beundrer man mest ett, som är 4 1/2 fot långt, lika omkring bredd och omkring 3 fot högt, och föreställer klippor och dalar, höjder och faldaler. I förgrunden ser man framsidan af en byggnad längre bort ett med klippor omkring skrivet tillandskap, bakom hvilket solen uppgår, som på horisonten upptiger till middagshöjden och sedan åter nedjunker. En bondkon står på det med fråd och buskar besatta landskapet, en gård, en bäck och tjörder, som beta, och på klippornas spetsar finnas betande getter. Vid en herde finn man lammer och getter, en ko och en vid tillsammans drande kalf, samt en vakande hund. Djuren braka, runder skallen på en bonde, som, ridande på sin åra, kommer ur sin koj och tager värt öfver fältet, och sedan öfver backens brygga, för att komma till gården.

Snart därefter kommer en herde fram utur halsen af en klippe, stannar och blåser på sin flöjt,

och ekot upprepar satta tonerna af densamma. På återvägen ser han hertinnan ligga sofvande vid sin får, med hufvudet lutadt mot armen, närmar sig henne och spelar en viss för henne. Nu vaknar hertinnan, tager sin sättla och spelar samma vis. Sedan kommer bonden till backa från gården; herden gömmer sig i hertinnans grötta, hvilken nu lutar sofvande, under det att bonden går till sin kydd, och drifver framför sig den nu med en såk kallad åra. — Detta ovanliga konstværk samt flere andra hade Jakob Brots redan fullbordat före sitt 17 år, och reste därmed sedan 1774 för att visa det.

11. Ädelstenar.

Ädelstenarna äro små stenar, sällan så stora som en valnöt, men hvilka dock bland alla stenar äro de hårdaste och genom sin genomskinlighet de mest glänsande, samt sådana, ej ens i den hårtigaste eld, lida den minsta förändring. De påfinnes i nägra klippors remsor och halvor, och bortspolas därifrån öfver genom rinnande bäckar, vatten. Här för finner man dem äfven vid stannerna af floder och vinn i jorden, de väla alltid i bestämde kristalliska former. (Forts.)

Skämt, Anekdoter m.m.

Pedagogiska frågor. Läraren: *Stämmer det som grundlärare Rom?*
 — Gossen (lyg): — Läraren: *Kä, vet du när Rom blef grundlagt?*
 — Gossen (funderar): — Läraren: *Uvar grundlades Rom?* — Gossen (söker draga sig till minnas): — Läraren (ritom sig af vrede, ryter): *När och hur var det som hvem gjorde hvad?* (Ins. af E. A.)

Hälsans evangelium. Dok: *Form: Om majstern skulle laga bort ett äta kött och i stället bara äta vegetabilier ... det tror jag skulle hjälpa god verkan.* — Majstern: *Det tror jag också. Men jag har antillat dottern just för att slippa äta i gräst.* (Ins. af E. A.)

På skridskobanan. Julia (pekar på en kart, som sitter på isen): *Robert, hjälp upp den stackarn, annars så drunknar han!* — Robert: *Oh, hur är det möjligt, isen som är så stark!* — Julia: *Ja, men jag är*

radd, att han sitter och tiner upp den — han har suttit där så länge.

På balen. Hon (åt friaren): *Stig upp, olycklige, ni ligger ju på mammas släp!*

I skolan. Läraren: *Skru många sakramenter finnes?* — Gossen: *Troja.* — L.: *Hur så?* — G.: *Jo, min farmas fick ju de sista, när hon dog i går.*

Skru fågel spjenger efter sin näbb. Farmodern: *Fy, Oskar! Skru kunde du beta o' spjeng i jaanta o' ja' i kyrkan?* — Ojken: *Alla de andra spjeng — och jag kan inget annan vin.*

Syster. *Arlet är en gveck pojke, men du är dum, Kalle.* — Kalle: *Ja, men pappa har sagt, att min dumhet är större än Arlets gveckhet.*

Nawt. Modern: *Tyst, tyst, barn ska tala, när gammalt folk talar.* — Barnet: *Kär ska du barn på tala? Gammalt folk talar ju aldrig!*

Historiskt. Läraren: *Skru skone pojke? Julia kunde gestaf skru vga sig under en kull fallen fru!* — Oskar säger för

Meteorologiska observationer.

Thors' termometer varje dag kl. 11 p. o. m. den 14 januar. år i 1892.

Lörd.	den 6 Mars	-8°C.
Månd.	den 7 Mars	-7°C.
Tisd.	den 8 Mars	-4°C.
Onsd.	den 9 Mars	+1°C.
Torsd.	den 10 Mars	± 0°C.
Fred.	den 11 Mars	-3°C.
Lörd.	den 12 Mars	-4°C.

Rebus, gåtor m.m.

- 1) k n.
- 2) k n.
- 3) k n.
- 4) k n.
- 5) k n.
- 6) k n.

Till "Hemvärnens" läsare.

Om tidningen "Hemvärnens" läsare äro intresserade för vidare friståflingar, böna de inse, att de äro äro ej kunna anställes utan medel att anskaffa pris. Detta penningar kunde visserligen erhållas genom en kollektion, liksom sista gången. Men för omvällings skull och på de flestes bejåran har i stället ett lotteri föreslagits i nr 8, till hvilket lotter à 10 penni

fr. o. m. skändagen den 7 mars
skätt att fås hos redaktören.
Emellertid tyckes denna åtgärd
fullkomligt ignorerats af tidningens
ärade läsare. —

Om så är, att "Hemvärnens" länne
icke vidare finna nöje i prestaf-
lingar, bödas de vänligt underatta
redaktören därom; i detta fall kan
äfvén lotteriet indragas.

Sigurd Eli.